

pokladu, že k odpovědi porotců na příslušnou dodatkovou otázku došlo způsobem formálně bezvadným.

Obhájce obžalovaného opověděl po skončeném hlavním přelíčení kromě zmateční stížnosti odvolání výslovně jen co do trestu a co do nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu, nikoli výslovně i z výroku, jímž byla vyslovena ztráta práva volebního. Třebaže v opovědi odvolání co do trestu nelze o sobě spatřovati i opověď odvolání z výroku o ztrátě práva volebního, jest v souzeném případě, kde obžalovaný v provedení povšechně ohlášené zmateční stížnosti napadl — třebaže nesprávně — s hlediska důvodu zmatečnosti § 344 čís. 12 tr. ř. i výrok o ztrátě práva volebního, usouditi, že obžalovaný chtěl již při ohlášení opravných prostředků napadati příslušným opravným prostředkem i výrok o ztrátě práva volebního, třebaže v té příčině neohlásil výslovně odvolání. Nelze proto provedení odvolání v tomto směru pokládati za opožděné. Věcně jest odvolání tomu přiznati oprávnění. Jak již uvedeno při vyřízení zmateční stížnosti, vyslovil soud první stolice u obžalovaného ztrátu práva volebního, ač porotci odpověděli na druhou dodatkovou otázku, zda obžalovaný spáchal čin uvedený v první hlavní otázce z pohnutek nízkých a nečestných, jen 7 hlasy kladně a 5 hlasy záporně. Soud první stolice tudíž přehlédl, že podle § 329 tr. ř. v doslovu čl. I § 3 zákona ze dne 15. května 1919, čís. 263 sb. z. a n. je ke kladné odpovědi na otázku, zda byl čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, zapotřebí většiny nejméně dvou třetin (tedy osmi) hlasů. Ježto však této většiny dosaženo nebylo, pochybil soud první stolice, vysloviv, že obžalovaný ztrácí právo volební do obcí.

Čís. 3752.

Dozorci vězňů, jemuž bylo procesním soudem nařízeno, by vykonal na pachateli kárný trest vězení (§ 199 odst. 2, 201 c. ř. s.), požívá ochrany § 68 tr. zák., zadržuje pachatele, který se chtěl vzdáliti z jednacích síně, by se vyhnul výkonu onoho trestu.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1930, Zm I 287/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 8. března 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost namítá s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., že tu nejde o skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. zák. již proto, že tu nebylo věcných předpokladů pro uložení kárného trestu vězení obžalovanému. Rušil-li prý obžalovaný jako žalobce jednání, jakž bylo potvrzeno svědky, směl prý procesní soudce podle § 198 c. ř. s. zaříditi, by byl obžalovaný z jednacích síně vzdálen, a i toto opatření smělo prý býti učiněno teprve po předchozím pohrození tímto opatřením a po předchozím upozornění na následky s tím spojené. K uložení kárného trestu vězení byl prý procesní soudce podle § 199 odst. 2 c. ř.

s. oprávněn jen, kdyby se byl obžalovaný zprotivil nařízením procesního soudce k zachování pořádku a pokoje. Tohoto předpokladu prý tu však nebylo. Stížnosti nelze přiznati oprávnění. Zločin podle § 81 tr. zák. předpokládá po stránce objektivní, že úřední nebo služební úkon, k jehož zmaření (vynucení) směřuje násilné jednání pachatelovo, spadá do oboru oprávnění a povinností náležejících osobě v § 68 tr. zák. uvedené důsledkem jejího úředního nebo služebního postavení nebo zvláštního vrchností jí daného příkazu; nezáleží na věcné oprávněnosti dotyčného úkonu, nýbrž záleží jen na formálním oprávnění oné osoby k jeho výkonu. Rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že dozorcí vězňů okresního soudu v Hořovicích M-ovi bylo procesním soudcem téhož soudu nařízeno, by vykonal na obžalovaném kárný trest vězení v trvání 24 hodin obžalovanému uložený. Na základě tohoto vrchnostenského příkazu byl dozorce vězňů M. formálně oprávněn obžalovaného zadržeti, když se chtěl vzdáliti z jednací síně, by se vyhnul výkonu onoho trestu. Bylo-li opatření vrchností, jež tvořilo podklad vrchnostenského příkazu daného osobě v § 68 tr. zák. jmenované, věcně opodstatněno či nikoli, je s hlediska skutkové podstaty zločinu podle § 81 tr. zák. nerozhodným, poněvadž zákon ochranu osob v § 68 tr. zák. jmenovaných v tomto směru neobmezuje. Vrchnostenským příkazem po rozumu § 81 tr. zák. je každý příkaz, jenž dán byl vrchností, která je k udělení takového příkazu formálně oprávněna. V tomto směru jest však poznamenati, že stížnost sama nepopírá, že procesní soudce je formálně oprávněn uložit straně kárný trest vězení v trvání 24 hodin (§ 199 odst. 2 c. ř. s.) a zaříditi, by tento trest byl ihned vykonán (§ 201 c. ř. s.).

Čís. 3753.

Odnětí cizí věci držiteli bez jeho přivolení za účelem jejího zastavení třeba i jen na krátkou dobu je krádeží této věci; úmysl pachatelův nesměruje tu k pouhému užívání věci (furtum usus), nýbrž ke zcizení odňaté věci, jímž věc přechází z držby dosavadního držitele a pachatele do držby osoby, již se věc dává do zástavy, k nakládání s cizí věcí po způsobu vlastníka. Má-li v takovém případě pachatel v době odnětí věci úmysl škodu nahraditi, nemůže to na jeho vině nic měniti.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1930, Zm II 306/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 15. července 1929, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost tvrdí, že tu jde o poměr civilněprávní, protože prý podle zodpovídání se obžalované byl její poměr k D-ové tak přátelský, že si